

Dato: 21. marts 2011
J.nr.: 11/13623

Folketinget, Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 221, alm. del. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marianne Jelved (RV).

Spørgsmål nr. 221:

"Ministeren bedes redegøre for Rigspolitiets regelsæt i forbindelse med frihedsberøvelse af asylansøgere i udsendelsesposition eller i en mulig kommende udsendelsesposition."

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen anmodet Justitsministeriet om et bidrag. Justitsministeriet har oplyst følgende:

"Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmål 221 indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

Der sondres i udlændingeloven mellem to former for frihedsberøvelse, nemlig varetægtsfængsling efter § 35 og administrativ frihedsberøvelse efter § 36. Der er endvidere mulighed for varetægtsfængsling i forbindelse med en efterfølgende prøvelse af en afgørelse om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, § 50 a og § 50 b.

Udlændingelovens § 35 supplerer retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og kan anvendes i forbindelse med behandlingen af en straffesag mod en udlænding.

Udlændingelovens § 36 vedrører administrativ frihedsberøvelse af udlændinge. Bestemmelsen kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til udlændingemyndighedernes eller politiets sagsbehandling.

Politiet er fuldt ud opmærksomt på, at frihedsberøvelse er en meget indgribende foranstaltning. Dette er bl.a. baggrunden for, at Rigspolitiet har udarbejdet en strategi for anvendelse af varetægtsfængsling og frihedsberøvelse efter udlændingeloven.

Strategien, der fastlægger den overordnede ramme for politiets anvendelse af frihedsberøvelse i en udlændingeretlig sammenhæng, bygger på det hovedprincip, at frihedsberøvelse altid skal anvendes med omtanke og kun, hvis og så længe det er nødvendigt for at tilgode-se det ønskede saglige sagsfremmende formål. Strategien præciserer i øvrigt, at:

- frihedsberøvelse skal have hjemmel i loven
- frihedsberøvelse altid iværksættes efter en konkret og individuel vurdering
- frihedsberøvelse kun iværksættes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige
- frihedsberøvelsen altid skal være proportional og så kort som muligt
- sager med frihedsberøvede skal prioriteres og fremmes mest muligt
- der skal tages særlige hensyn til sårbare grupper (syge, ældre, mindreårige, gravide mv.).

For så vidt angår skånsomhed, herunder hensyn til sårbare grupper, skal det bemærkes, at politiet på tidspunktet for iværksættelsen af frihedsberøvelse anvender en blanket til brug for vejledning af den frihedsberøvede. Af blanketten fremgår bl.a. følgende: "Lider De af en sygdom, der kræver behandling, bør De hurtigst muligt fortælle det til politiet". Herved får politiet eventuelt et vist kendskab til sygdomme, herunder psykiske lidelser, men i øvrigt vil politiet på tidspunktet for iværksættelse af en frihedsberøvelse som udgangspunkt ikke have adgang til oplysninger om den pågældende udlændings helbredsforhold.

Politiet tager de foreliggende oplysninger om personlige, herunder helbredsmæssige, forhold i betragtning i forbindelse med beslutningen om iværksættelse af og opretholdelse af en frihedsberøvelse, ligesom sådanne oplysninger i relevant omfang videregives til Kriminalforsorgen. Den omstændighed, at en udlænding – dokumenteret – lider af en fysisk eller psykisk sygdom udelukker dog ikke i sig selv anvendelse af frihedsberøvelse."

Til orientering vedlægges Rigspolitiets strategi for anvendelse af varetægtsfængsling og frihedsberøvelse efter udlændingeloven (senest ajourført den 4. januar 2011).

Med venlig hilsen

Søren Pind